

Overweging: 21e zondag door het jaar

Thema: Door een smal deurtje

Lezingen: Jesaja 66,18-21 en Lucas 13,22-30

Zondag 21 augustus 2022

Marleen Kremers

Afgelopen week hadden we vergadering van de liturgiegroep.

En René had een tekst van Augustinus over de tijd. Dat de menselijke tijd voorbij gaat en nooit meer terug komt. Maar dat er bij God eeuwigheid is, los van de tijd. En in die tekst had Augustinus geschreven: "Als deze zin klaar is, dan ben ik al weer een stukje ouder geworden. En ik ben nu ook al weer ouder dan vanochtend, toen ik dit schreef."

De tekst raakte mij, omdat ik dacht: wat doe ik eigenlijk met mijn kostbare tijd? Besteed ik die wel zoals ik dat zou moeten? Sta ik er wel genoeg bij stil dat de tijd nooit meer terug komt?

De vluchtigheid van het leven overviel mij ineens, daar aan het begin van die vergadering.

Maar naarmate de tijd verstreek, verdween dit gevoel van een sterk besef van tijd. Het verdween naar de achtergrond. Ik ging weer verder met de dagelijkse dingen. Mailtjes beantwoorden, zusters te woord staan, thee drinken in de refter en noem maar op. Ik ging weer op in de dagelijkse gang van zaken. En ik realiseerde me dat je ook niet voortdurend stil kan staan bij het vervliegen van de tijd. Want dan kun je, paradoxaal genoeg, niet meer leven. Als ik me bij alles moet afvragen, bij ieder woord, bij iedere zin, bij elke activiteit: Is dit mijn tijd waard? Dan word ik daar niet gelukkig van. En tegelijkertijd is het heel belangrijk om er wel regelmatig bij stil te staan en me af te vragen: waar ben ik mee bezig? En draagt dit bij aan de wereld die ik voor ogen heb? Een vraag die Jezus ons ook voorlegt trouwens.

Niemand weet hoeveel tijd we krijgen op deze aarde. En niemand kan voor ons bepalen hoe we deze tijd gaan invullen. Dat is onze eigen weg die ieder van ons moet bewandelen, met eigen keuzes en beslissingen. Deels bepaald door de plek waar we geboren worden en de normen en waarden die we meekrijgen van onze ouders. Maar altijd blijft het onze weg en het zijn onze keuzes die ons leven vorm geven. Het enige wat we zeker weten is dat we allemaal eens zullen sterven.

En dat we allemaal een stukje ouder geworden zijn tijdens deze preek, om met de woorden van Augustinus te spreken.

Maar het verstrijken van de tijd is dus iets van het vergankelijke en niet van het Eeuwige. Misschien kent u de uitspraak: wat voor ons een eeuwigheid lijkt is voor God in een oogwenk voorbij.

Als we Augustinus mogen geloven dan is de tijd bij God heel anders van hier op aarde. Bij God verstrijkt de tijd niet, er is enkel eeuwigheid. We kunnen ons dat eigenlijk niet goed voorstellen met onze menselijke gedachten. Wij kunnen niet los denken van tijd en vergankelijkheid. En toch nodigt Jezus ons daar steeds toe uit wanneer hij spreekt over het Rijk der Hemelen en het eeuwige leven. Vandaag ook weer, dit keer vergelijkt hij het met een huisvader die op een zeker moment zal opstaan en de deur dicht doen.

Dit vertelt hij als antwoord op de vraag die gesteld wordt: "Heer, zijn het er weinig die gered worden?" Om het Rijk der Hemelen binnen te gaan is niet zo heel eenvoudig, legt Jezus ons uit. We moeten ons tot het uiterste inspannen om door de nauwe deur binnen te komen. Als de huisvader eenmaal is opgestaan en de deur heeft dichtgedaan dan is het te laat. Ook al denk je de huisvader nog zo goed te kennen, je komt er niet meer in. Alleen kennen is dus niet voldoende.

Het gaat erom wat je bedrijft, wat je doet in het leven. Waar je je tijd aan besteed. De weg die je gaat. We kunnen ons voor God niet anders voordoen dan we zijn, om de gerechtigheid alleen voor het oog van de mensen te oefenen. Want God die kent ons, horen we terug in de woorden van Jesaja uit de eerste lezing. Hij kent ons werken en onze gedachten. Dus ook al luister je naar de woorden van Jezus, of ga je met hem aan tafel, als je niet het goed doet, dan kun je niet door de nauwe poort naar binnen komen.

En in het evangelie lijkt het erop dat we niet alle tijd van de wereld meer hebben om ons leven te beteren. Want we weten immers niet wanneer de huisvader zal opstaan om de deur te sluiten. Daarom is het belangrijk om goed voorbereid te zijn en je leven op een rechtvaardige manier te leven. Eigenlijk is het altijd goed om op een rechtvaardige manier te leven, of we nu geloven dat we dan gered zullen worden of niet.

Een vast geloof in het bestaan van het Rijk Gods, zoals Jezus het omschrijft, is daar wat mij betreft eerst voor nodig.

De keuze is aan ons. Wat doen we met onze tijd? Kiezen we voor onze eigen welvaart ten koste van anderen? Of zijn we bereid om die weg van Jezus te gaan? Om anderen tegemoet te gaan met een open blik, en God te zoeken in ieder aangezicht. Zijn we bereid om concessies te doen om het geluk van anderen te vergroten? Om een beetje van onze welvaart in te leveren zodat elders in de wereld meer welvaart kan groeien? Te leven met minder, zodat er meer overblijft voor mens en dier? Allemaal hele wezenlijke vragen, waar we best de tijd voor mogen nemen.